3 LEI

NOUL

„Excentric Club"

sensaționale aventuri sportive

3

ENIGMA DIN PARIS

ENIGMA DIN PARIS

de

Joe Weyermoor

Colecţia: Noul Excentric Club

Nr. 03

CUPRINS

PREFAŢĂ
I UN JOBEN CURIOS
II LA „PASĂREA VERDE”
III DUCELE ŞI DUCESA
IV DOAMNA CU ALUNIŢA PE UMĂR

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul „Excentric Club”.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres că nu pot fi primiţi decât 197 de membrii.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecăreia din acesta probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

Şi aceasta a fost rezolvată cu succes de Percy Stuart. Apoi, el primi cea de a treia însărcinare. Iat-o:

„Excentric-Club a intrat acum câteva zile în posesiunea unui tablou, care timp de câteva luni a produs o senzaţie enormă în Paris.

Tabloul cunoscut sub numele de „Enigma din Paris”, reprezintă o femeie de o frumuseţe rară. Faţa acestei femei e acoperită pe jumătate de o mască neagră. Pictorul e necunoscut. Va reuşi oare Percy Stuart, ca în termen de opt zile, să comunice clubului cine e femeia care a servit de model acestui pictor?

Percy Stuart poate vedea mâine tabloul în sălile clubului, dar numai pentru cinci minute.

I
UN JOBEN CURIOS

— Urmează-mă, te rog, mister Stuart, spuse William Spencer, preşedintele „Excentric-Clubului”, când Percy Stuart îşi făcu apariţia la ora 9 seara în biroul preşedintelui clubului. Îţi voi arăta tabloul, supranumit „Enigma din Paris”. Înainte de asta însă, îţi voi da unele indicaţii, absolut necesare pentru îndeplinirea misiunii d-tale!

— Voi fi scurt, continuă preşedintele, aşezându-se într-un fotoliu de lângă biroul său şi invitând pe Percy să ia loc pe alt scaun. Acest tablou reprezintă o femeie de o frumuseţe răpitoare, al cărei trup e acoperit de voaluri fine.

Tabloul a fost expus acum două luni la marele salon de pictură din Paris, provocând admiraţia tuturor şi o senzaţie neobişnuită. Întregul Paris era încântat de frumuseţea femeii pe care o reprezintă tabloul şi natural că fiecare voia să afle cine a fost modelul. Nimeni n-a putut însă afla. Conducătorii expoziţiei au răspuns că nici ei nu cunosc pe pictor.

Tabloul, împachetat într-o ladă, fusese predat într-o bună zi juriului expoziţiei. Cei ce au adus lada au plecat imediat, lăsând juriului o scrisoare, prin care cereau expunerea tabloului.

Cererea a fost acceptată, iar succesul a întrecut toate aşteptările.

S-au depus toate eforturile pentru descoperirea pictorului necunoscut. Cei mai reputaţi experţi artistici şi-au exprimat convingerea că tabloul se datorează unuia din cei mai renumiţi maeştrii.

Au fost întrebaţi printr-o circulară cei mai cunoscuţi pictori din Franţa şi din străinătate. Rezultatul a rămas însă negativ. Toţi au răspuns, pe cuvântul lor de onoare, că nu sunt autorii tabloului şi că atât stilul, cât şi metoda coloritului le este absolut necunoscută.

În ziarele pariziene au apărut critice elogioase, prin care pictorul necunoscut era rugat să-şi spună numele si să accepte atât medalia de aur, cât şi marele premiu decernat de juriu pentru acest tablou.

Nu s-a anunţat însă nimeni. Probabil că pictorul nu punea mare preţ pe medalia de aur şi nici pe cei 100.000 franci, la cât se ridica premiul.

Mai mult încă! Un compatriot al nostru a fost atât de entuziasmat de această operă de artă, încât a publicat o înştiinţare

în toate ziarele pariziene, arătând că e dispus să ofere un milion de franci pictorului, dacă acesta îi vinde tabloul şi dacă îi divulgă secretul cu privire la persoana modelului.

Pictorul necunoscut nu s-a sinchisit însă nici de această ofertă.

Suma de un milion de franci, depusă la o bancă din Paris, n-a fost ridicată, iar enigma în jurul pictorului şi modelului său persistă încă.

Te vei mira, desigur, dragă mister Stuart, că „Excentric-Clubul” a reuşit să intre în posesiunea acestui tablou.

De fapt, noi nu suntem proprietarii tabloului, căci nimeni nu este în stare să-l cumpere, chiar dacă ar oferi zece milioane de franci. Fără consimţământul pictorului, preţiosul tablou nu poate fi vândut.

Potrivit hotărârii clubului nostru, am plecat la Paris şi am rugat comitetul expoziţiei să ne lasă nouă tabloul pentru trei luni. Ca garanţie că tabloul va rămâne intact, am depus un milion de franci. Am hotărât apoi că misiunea „Excentric-Clubului” va fi de a descoperi pe frumoasa femeie, care a servit ca model pictorului necunoscut. A fost nevoie de toată elocvenţa mea, spre a determina pe cei din comitet să ne dea tabloul. În cele din urmă, comitetul a recunoscut că încercarea „Excentric-Clubului” de a descoperi pe pictor şi pe modelul său ar fi singurul mijloc pentru dezlegarea acestei enigme.

„Excentric-Clubul” e cunoscut doar în toată lumea şi se ştie că membrii noştri au învins greutăţi care păreau altora de neînvins.

Tabloul a fost transportat cu cea mai mare băgare de seamă de la Paris la New York. Eu însumi am însoţit transportul.

Am închiriat în acest scop un vapor şi am angajat 20 de detectivi. Pe tot timpul călătoriei, de la Cherbourg la New York, am dormit pe lada în care se găsea preţiosul tablou.

Aveam lângă mine două revolvere încărcate şi eram decis să împuşc pe oricine s-ar fi apropiat de ladă cu intenţii ascunse.

Preţioasa pictură a ajuns cu bine la New York şi de atunci se găseşte într-o cameră a clubului nostru. Camera aceasta este de fapt un tezaur mare de fier. În dosul tapetelor de mătase, care acoperă pereţii camerei, sunt plăci masive de oţel. Uşa e, de asemenea, întărită cu oţel. Doi detectivi, îmbrăcaţi ca servitori, păzesc zi şi noapte tabloul.

Îţi poţi închipui, mister Stuart, că membrii „Excentric-Clubului” şi-au dat toată osteneala să dezlege misterul şi să descopere pe frumoasa femeie, redată aşa de minunat în tabloul pictorului

necunoscut.

Toţi care au încercat n-au izbutit însă şi mi-e frică că am promis prea mult domnilor de la Paris.

Ne desparte prea puţin timp de termenul când trebuie să restituim tabloul şi daca nu vom reuşi ca până atunci să spunem comitetului numele modelului, misiunea noastră rămâne neîndeplinită, iar faima „Excentric-Clubului” va avea foarte mult de suferit.

De aceea, ca o ultima soluţie, ne-am decis să te însărcinăm pe d-ta, mister Stuart, cu această misiune.

Ne-ai dovedit până acum, că eşti un bărbat de o energie şi iscusinţă extraordinare. Vei reuşi poate în ceea ce n-au reuşit membrii clubului nostru? Vei fi poate d-ta în stare să dezlegi „enigma din Paris”?

— Şi acum, te rog să mă urmezi, încheie preşedintele clubului, îţi voi arăta tabloul care a entuziasmat întregul Paris!

Preşedintele părăsi biroul împreună cu Percy Stuart. Se urcară într-un ascensor, care coborî şi se opri într-o cameră din subsolul clădirii „Excentric-Clubului”.

Stâlpi de marmură sprijineau plafonul şi o mulţime de becuri răspândeau o lumină vie.

La capătul coridorului se găsea o uşă în faţa căreia stăteau doi servitori în livrele strălucitoare.

Mister Percy Stuart ştia însă că cei doi servitori erau de fapt detectivi deghizaţi şi nu se îndoia că aveau revolvere încărcate în buzunarele lor.

Detectivii se înclinară respectoşi în faţa preşedintelui, care scoase din buzunar o cheie şi deschise uşa.

— Faceţi lumină! ordonă el servitorilor, iar aceştia luară două candelabre de argint, care se aflau pe nişte măsuţe din dreapta şi stânga uşii.

Preşedintele trase la o parte o perdea de mătase.

— Acesta este tabloul misterios, supranumit „enigma din Paris”: „Venus cu mască!” spuse mister William Spencer cu o voce care arăta cât de impresionat era bătrânul de frumuseţea tabloului.

Percy Stuart rămase ca împietrit, fixându-şi privirile asupra frumosului tablou, încadrat într-o ramă splendidă de aur.

— „Venus”! murmură Percy Stuart. E Venus, zeiţa frumuseţii, redată de penelul unui artist genial, aşa cum n-a reuşit niciun alt artist s-o facă!

De ce a fost atât de egoist pictorul? De ce n-a lăsat descoperită întreaga faţă a acestei femei de o frumuseţe răpitoare?

— Tocmai din cauza asta n-am reuşit să-i aflăm numele, spuse preşedintele.

— Masca strică totul. În tablou nu se poate vedea decât partea de jos a figurii: gura frumoasă şi bărbie splendid arcuită. Ne rămâne însă ascuns ceea ce dă feţei omeneşti adevărata ei expresie.

Ei, mister Stuart, mai ai acum speranţă că vei descoperi pe femeia care a servit de model acestui tablou preţios?

— Cred că da, răspunse Percy Stuart, fiindcă sunt ferm convins că nu e nimic imposibil pe lume.

Îmi permiteţi însă, domnule preşedinte, să privesc tabloul mai de aproape!

— Te poţi apropia până la 5 păşi de tablou, dar n-ai voie să-l atingi şi nici să încerci a-l fotografia!

— Aceasta nici nu o posibil, domnule preşedinte, răspunse cu un surâs fin Percy Stuart, vedeţi doar că n-am în mâni decât jobenul. Pentru a fotografia, e doar nevoie de un aparat fotografic!

La aceste cuvinte, Percy Stuart se apropie încet de tablou şi, ca şi cum ar fi fost captivat de frumuseţea lui, îşi strânse jobenul la piept. Un minut mai târziu se dădu înapoi şi se înclină în faţa preşedintelui, spunându-i:

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Mi-am întipărit în memorie trăsăturile acestei adorabile femei. Mă voi strădui s-o găsesc, dacă se mai află printre cei vii.

— Sărmanul meu Percy!, răspunse preşedintele, punându-i mâinile pe umeri. Tare mi-e frică că nu vei reuşi să soluţionezi cea de a treia problemă.

— Eu sper să soluţionez toate cele 197 de misiuni!, răspunse Percy.

Apoi părăsi împreună cu bătrânul preşedinte camera, a cărei uşă fu închisă cu îngrijire. Câteva minute mai târziu, Percy Stuart se găsea în stradă.

Cu pelerina sa neagră şi lungă pe umeri, se urcă într-o maşină, care îl aştepta şi spuse şoferului:

— Acasă!

Bătrânul camerist, întâmpinându-l, îl întreabă dacă poate servi masa.

— Încă nu, prietene Johnny. A venit mister Davidsohn? L-am chemat la mine!

— Mister Davidsohn vă aşteaptă. Jobenul, vă rog. Aţi uitat să-l scoateţi din cap, Sir.

— Vrei jobenul? Nu ţi-l dau, căci am nevoie de el. Du-l pe mister Davidsohn în biroul meu şi pregăteşte apoi camera în care developez clişeele.

Mister Davidsohn, cunoscutul fotograf din New York, intră în biroul luxos al lui Percy Stuart.

— Mister Davidsohn, mi-ai dat până acum multe dovezi asupra discreţiunii şi îndemânării d-tale. Astăzi, să-mi developezi un clişeu scos chiar acum. Să-mi juri însă că nu vei divulga nimic din ceea ce vei vedea pe placă!

— Jur, dar unde e clişeul!

— Aici, răspunse Percy Stuart şi scoase un aparat minuscul, care era ascuns în fundul dublu al jobenului său.

O fotografie în miniatură, pe care trebuie să mi-o măreşti până mâine dimineaţă!

— Însoţeşte-mă, mister Davidsohn, te voi duce în camera de developare!

A doua zi dimineaţa, Percy Stuart, ţinând în mână fotografia mărită a „enigmei din Paris”, admira formele graţioase ale frumoasei femei.

Apoi, tânărul privi fotografia printr-o lupă. După câteva minute exclamă cu bucurie:

— O descoperire importantă: „Venus din Paris” are pe umărul stâng o aluniţă în formă de fragă. Splendid! E un indiciu preţios!

În aceeaşi zi, Percy Stuart porni spre capitala Franţei.

II
LA „PASĂREA VERDE”

„Pasărea Verde”, cel mai faimos şi frecventat local de noapte din Montmartre, era tixit de lume.

Dansurile jazz-ului alternau cu romanţele orchestrei de ţigani. Aici petreceau tipii deochiaţi din Paris, despre care nu se ştie cu ce se ocupă în timpul zilei, dar care îşi dau întâlnire noaptea în acest cartier.

O societate peste măsură de împestriţată. Cei mai mulţi erau artişti parizieni, însă din aceia care nu reuşeau să-şi plaseze lucrările lor şi care duceau din această cauză un trai plin de lipsuri: pictori care nu-şi puteau vinde tablourile nici măcar pentru câţiva franci; scriitori care băteau zadarnic pe la uşile redacţiilor spre a-si plasa romanele sau versurile; sculptori, care n-aveau nici măcar cu ce să-şi procure materialul de lucru.

În afară de aceşti obişnuiţi clienţi, care formau fără îndoială aristocraţia intelectuală a localului, se mai găseau şi mulţi alţi rataţi: vânzători de prăvălie care-şi pierduseră serviciul din cauză că furaseră pe patronii lor sau ofiţeri scoşi din armată fiindcă nu-şi achitaseră datoriile. Se mai găseau şi mulţi străini distinşi, care erau dornici să cunoască viaţa de plăceri a Parisului.

De unde veneau însă frumoasele femei, care dansau neobosite, fredonând în ritmul orchestrei? La această întrebare, numai ele singure ar fi putut răspunde.

Pe timpul zilei, parte din aceste femei erau, desigur, simple vânzătoare în mici magazine, iar altele lucrau probabil prin atelierele de croitorie sau broderie.

Cea mai mare parte erau însă grizetele din cartierul latin, veşnic vesele şi nebunatice. Printre ele se amestecau şi doamne din societatea aleasă, care plictisite de viaţa monotonă, veneau să-şi petreacă noaptea într-o libertate fără de frâu.

Un bal mascat la localul de noapte „Pasărea Verde”!

Numai cine a petrecut vreodată la un asemenea bal îşi poate de seama cât de mult se deosebeşte de obişnuitele baluri mascate.

Ludovic al XVI-lea se plimba la braţ cu fiorosul Marat!

Lângă orchestră, la o masă mică, sta Napoleon I împreună cu un uriaş ofiţer prusac, iar alături de ei se aşezase o călugăriţă pioasă,

care în viaţa de toate zilele era… un bărbat, sculptor cu renume.

Percy Stuart se găsea de câteva zile la Paris, iar în ultimele nopţi hoinărise prin întreg Montmartre-ul, de la ora 8 seara până la răsăritul soarelui.

Tânărul american vizitase toate localurile de noapte din acest cartier, căci îşi spusese, cu drept cuvânt, că numai în vreunul din localurile de petrecere din Montmartre poate spera să dea de urmele celui ce pictase „enigma din Paris” şi de urmele modelului său.

Percy Stuart cunoştea perfect toate cartierele Parisului, ştiind că Montmartre e locul de întâlnire al artiştilor şi că numai aici va putea găsi pe misteriosul autor al preţiosului tablou.

Ce fel de om o fi cel care a creat o capodoperă admirată de toată lumea şi care îşi ascunde totuşi numele?

Cât de bogat sau excentric trebuie să fie acest pictor, dacă refuză oferta de a i se cumpăra tabloul cu un milion de franci!

Creatorul acestui tablou era oare un pictor din rândurile artiştilor parizieni, sau poate că era vreun pictor necunoscut, pe care împrejurări nelămurite încă, îl împiedicau să-şi divulge numele?

Mai era însă posibilă şi o a treia soluţie a problemei. Pe aceasta, Percy Stuart o vedea mai apropiată de adevăr.

Secretul atât de nepătruns din jurul tabloului nu se păstra din cauza pictorului, ci din cauza modelului, pentru ca să nu fie compromis numele fermecătoarei femei, care-şi expusese frumuseţea privirilor pictorului. În acest caz, Percy Stuart înţelegea prea bine că frumoasa femeie nu trebuie căutată în rândurile modelelor de profesiune, ci în cercurile aristocraţiei şi ale societăţii alese din Paris.

Să fie oare la mijloc numai capriciul unei femei frumoase şi distinse? Sau poate că e vorba de un roman sentimental, cum se petrec câteodată la Paris, când doamne din societatea cea mai aleasă îşi dăruiesc gratiile unora din artiştii interesanţi?

În timp ce Percy Stuart era frământat de aceste gânduri şi presupuneri, el se pregătea să iasă în oraş.

Tânărul american avea în Paris o vilă mică şi elegantă, la Champs Elyseé.

Vila era tot atât de luxos mobilată ca şi palatul său din New York, iar pe servitorii de aici îi avea de mulţi ani în serviciu.

Percy colindase până acum balurile mascate într-un costum de

arlechin. Astăzi însă, intenţiona să-şi schimbe şi masca.

Îmbrăcase un costum obişnuit de pictor, cum se văd cu duzinele prin Montmartre: pantaloni maro de catifea, o jachetă din aceiaşi stofă, o cămaşă albă cu gulerul larg răsfrânt şi o cravată mare de mătase neagră.

În loc însă de a-şi ascunde faţa sub mască, Percy Stuart îşi puse o barbă falsă, spre a se face cu totul de nerecunoscut. Deschise apoi un sertar, scoţând o perucă cu păr brun şi buclat, pe care şi-o potrivi pe cap în faţa unei oglinzi ovale.

Îşi fardă uşor sprâncenele şi obrajii, exclamând apoi triumfător: „By Jow! Sunt sigur că până şi mama mea dacă mi-ar pierde urmele şi m-ar căuta, nu m-ar putea recunoaşte acum, ci ar trece pe lângă mine ca pe lângă un străin!”

La aceste cuvinte, îşi puse o pălărie de artist în cap şi îşi îndesă în buzunar un portmoneu plin.

Nu uită însă să-şi ia şi un revolver încărcat, căci ştia foarte bine că în Montmartre viaţa îi poate fi oricând în pericol.

Percy Stuart coborî în grabă scara îngustă ce ducea în grădina vilei şi ieşi în strada liniştită şi frumoasă. Se urcă apoi într-un taxi, care-l duse în cartierul Montmartre.

Când intră la „Pasărea Verde”, mai erau zece minute până la miezul nopţii.

„Un foxtrot!”, strigă tocmai atunci „maestrul de ceremonii” al localului, care se găsea în mijlocul sălii, îmbrăcat într-un frac roşu şi cu pantofi de mătase neagră în picioare. „Un foxtrot, doamnelor şi domnilor!”

Perechile se înlănţuiră imediat. În jurul dansatorilor, ceilalţi spectatori, în costume variate şi înghesuiţi unul într-altul, formaseră un mare cerc.

Percy se găsea în rândurile din faţă. Cu mâinile în buzunar, el părea un privitor indiferent. În realitate însă, observa cu atenţie pe fiecare din dansatori şi dansatoare.

Ce căuta? Ce spera el să descopere?

Un umăr alb de femeie, cu o aluniţă în formă de fragă. Nu descoperea însă ceea ce căuta, aşa că se retrase decepţionat într-un colţ al sălii. Atenţia îi fu atrasă de o tânără mascată, care pe timpul dansului se învârtise în jurul lui şi îl observase atent.

Era o tânără cu forme splendide. Poate încă o fată, al cărei corp zvelt şi frumos se contura prin costumul său simplu.

Era costumată ca spălătoreasă din cartierul Saint Antoine. Rochia

simplă şi încheiată până la gât, lăsa libere cele două braţe minunat de frumoase şi picioarele mici şi graţioase.

Pe cap purta un tulpan de mătase albă, de sub care se strecurau şuviţele părului buclat.

De ce îl urmărea oare, pas cu pas, această tânără şi frumoasă femeie şi de ce îi arunca, prin mască, priviri atente şi pline de dor?

„O fată oarecare din Montmartre” îşi spuse Percy Stuart, care nefiind dispus să facă o astfel de cunoştinţă, se grăbi spre ieşirea localului.

Dar la câţiva paşi de uşă, tânără apăru din nou lângă el. Ea îi apucă mâna şi i-o strânse puternic. Se sprijini apoi de umerii lui şi îi şopti cu glasul stins:

— Jacques, iubitul meu, te-ai întors în sfârşit? Cum de ai putut, Jacques, să mă laşi atâta timp într-o nesiguranţă chinuitoare?

— Te înşeli, frumoasă măscuţă, răspunse Percy, schimbându-şi puţin vocea. Nu sunt cel pe care-l vrei!

Tânăra îi încolăci gâtul cu mâinile ei albe, care nu păreau să fie ale unei fete din cartierul Saint Antoine. Apoi, cu o voce care trăda o puternică emoţie, îi şopti:

— Jacques, nu te juca cu mine. Vrei să mă omori, vrei să mă arunci în braţele nebuniei?

Cât timp n-am auzit nimic de tine, am fost veşnic îngrijorată. Tremuram şi mă rugam pentru tine. Nu, iubitul meu, acum când te-ai întors, trebuie în sfârşit să-ţi vorbesc, căci am multe de povestit. Vino cu mine într-un colţ retras al sălii, unde vom putea vorbi nestingheriţi. Vino, iubitul meu!

„Asta se poate sfârşi cu o aventură nostimă” se gândi tânărul american. Fără îndoială că tânăra era din vizitatoarele obişnuite ale „Păsării Verzi”. Poate că îi va fi totuşi de folos. Poate că ştie ceva despre modelul care-l interesa.

Se resemnă deci şi o urmă.

Se retraseră împreună într-un colţ ascuns al sălii care era despărţit de locul de dans printr-o perdea grea de catifea.

— Te asigur însă, frumoasă mască, că greşeşti, spuse Percy Stuart, după ce tânăra, trăsese în urma lor perdeaua. Crede-mă, nu sunt omul care să profite de pe urma unei astfel de erori. Eşti, într-adevăr, foarte drăguţă, dar pe mine nu mă cheamă Jacques.

— Ba tu eşti, Jacques, tu eşti, iubitul meu! răspunse cu un glas pasionat tânăra femeie. Lasă-mă să-ţi sărut buzele iubite, lasă-mă să-mi reamintesc de timpurile când am fost atât de fericiţi

împreună! Nu-ţi mai aminteşti de frumosul castel de pe malul mării! Nu-ţi mai aminteşti de odaia mică şi retrasă, în care ţi-am instalat atelierul! Nu-ţi mai reaminteşti nimic din toate acestea, Jacques? Cât de fericiţi eram atunci, cu toate că ne ameninţa un pericol atât de mare? Vreau să-ţi aduc aminte de acele timpuri fericite. Sărutările mele îţi vor dovedi că n-am încetat să te iubesc, scumpul meu Jacques!

În clipa următoare, necunoscuta îşi scoase masca de pe faţă.

Percy Stuart avea în faţă pe cea mai frumoasă şi distinsă femeie, din câte văzuse în viaţa sa. Tânăra îl privea cu ochii ei mari şi frumoşi, înflăcăraţi de dragoste şi pasiune.

— Uite, Jacques, aşa te-am sărutat altădată, aşa te sărut şi acum! şopti ea, îmbrăţişându-l şi sărutându-l cu patimă.

Percy Stuart rămase buimăcit. Ca un fulger, un gând îi străbătu mintea, făcându-l să se înfioare de emoţie.

Unde mai văzuse el oare această figură de o frumuseţe răpitoare? Această gură frumoasă, bărbia fin arcuită, braţele albe şi plastic formate, gâtul fin…

„Enigma din Paris!” îşi spuse el. „Pentru numele lui Dumnezeu, am găsit-o! Numai dânsa poate fi femeia de o frumuseţe răpitoare, care a servit drept model necunoscutului pictor, pentru acel tablou senzaţional. Şi ea crede că eu sunt pictorul! Ah, am ajuns la ţintă!”

— Sărută-mă, Jacques, suspină frumoasa străină. Unde e pasiunea ta de altădată, dragul meu! Ah, dar ce înseamnă asta? Cine vine? Fugi, dragul meu! Fugi nenorocitule, căci altfel eşti pierdut pentru totdeauna!

Scoţând un ţipăt nebun de groază, frumoasa femeie sări înapoi şi cu o mişcare repede îşi puse din nou masca de mătase.

O mână violentă trase la o parte perdeaua neagră de catifea. Şase bărbaţi vânjoşi, care cu toate că erau costumaţi ca turci, se cunoştea ca sunt de meserie hamali, se năpustiră asupra lui Percy şi a frumoasei străine.

— Daţi drumul femeii!, ordonă unul din ei, a cărui faţă era acoperită de o mască neagră. Pe bărbat, legaţi-l însă. Ha, ha, dragul meu, trăim aici pe malurile Bosforului, iar cine încearcă să răpească sultanului pe frumoasa din harem, pe acela îl suprimăm! Repede, legaţi-l bine şi duceţi-l de aici!

Percy Stuart încercă să scoată revolverul, dar doi din hamalii uriaşi se aruncaseră asupra lui, împiedicându-l să scoată arma.

Apoi văzu negru înaintea ochilor. Simţi că i se aruncase un sac în

cap şi că, în clipa următoare, i se legară picioarele. Doi din hamali îl luară pe sus.

Percy Stuart voi din nou să se apere şi încercă să scoată revolverul din buzunar, ca să tragă asupra agresorilor. Era însă atât de tare legat, încât nu putea să facă nicio mişcare.

Simţi că e ridicat în sus şi dus afară. Bandiţii trecură cu povara lor prin vasta sală de dans, iar Percy auzi sunetele muzicii şi râsetele vesele ale dansatorilor. Auzea clar cum se striga în jurul lui:

— Ha, ha, uitaţi-vă la cei şase turci cum duc pe unul afară din sală! Cu siguranţă că-l vor sili să le plătească şampanie. Ieşiţi mai repede afară şi faceţi loc pentru dans!

Răcoarea nopţii făcu pe Percy să înţeleagă că se găseşte cu răpitorii săi în stradă.

În clipa următoare, fu urcat într-un automobil. Maşina se puse în mişcare şi străbătu străzile Parisului într-o viteză nebună.

„De ce m-ar fi răpit oare şi încotro mă duc ei?” se întrebă Percy Stuart.

III
DUCELE ŞI DUCESA

Cu toată situaţia disperată şi periculoasă în care se găsea acum, Percy Stuart nu-şi pierdu sângele său rece.

Reflectând asupra motivelor acestei răpiri, ajunse la concluzia că nu poate fi vorba decât de un îndrăzneţ atac al apaşilor parizieni, care îşi permit deseori astfel de lovituri.

Probabil că aceşti apaşi au aflat despre venirea sa la Paris şi probabil că aflaseră şi faptul că el e unul din oamenii cei mai bogaţi din Statele Unite. L-au răpit deci, spre a-i stoarce apoi o sumă mare pentru eliberare.

Percy Stuart fu ferm hotărât să plătească orice sumă s-ar fi cerut, căci pentru el era important un singur lucru: să-şi recâştige libertatea cu orice preţ.

Cât de aproape fusese de dezlegarea marii enigme şi ce şansă neobişnuită avusese!

Unde putea fi acum frumoasa necunoscută? Va mai reuşi să regăsească pe această fiinţă adorabilă? O să-l mai favorizeze oare soarta, ca la balul mascat de la „Pasărea Verde”?

Automobilul se opri brusc, întrerupând firul gândurilor lui Percy. Toată fiinţa sa era încordată să afle unde fusese adus şi care sunt intenţiile răpitorilor. Va fi oare scos din sacul în care se găsea legat?

Se părea însă că, deocamdată, dorinţa nu i se va îndeplini.

Simţi că e ridicat din automobil şi urcat pe o scară. Această scară era probabil acoperită cu un covor gros, căci abia se auzeau paşii hamalilor. Cu un covor! Percy Stuart tresări. Cum de au putut ajunge apaşii într-o casă, în care scările erau acoperite cu covoare grele? Şi totuşi, această casă părea să fie ţinta apaşilor, căci Percy Stuart simţi că e aşezat jos. Prin ţesătura groasă a sacului, o rază de lumină ajunse până la ochii săi.

— Deschideţi sacul! ordonă cineva energic. Ha, ha, prietene Lebell, mi-ai adus astăzi cel mai mare serviciu pe care puteai să mi-l faci în calitatea ta de camerist şi om de încredere al meu. Ai făcut să-mi cadă în mană duşmanul de moarte. Spune, Lebell, l-ai găsit împreună cu ea?

— Da, domnule! răspunse vocea „turcului”, care era în fruntea celor şase răpitori. Omul acesta se găsea în societatea unei doamne,

costumate ca spălătoreasă din cartierul Saint Antoine.

Ştiţi prea bine că, spre a supraveghea pe doamna ducesă, soţia dv., m-am costumat şi mascat, urmărind-o pas cu pas prin cartierele nocturne ale Parisului.

— Destul, Lebell! spuse enervat stăpânul. Deschide sacul, căci vreau să fiu faţă în faţă cu ticălosul pe care-l credeam nimicit pentru totdeauna.

„În sfârşit”, reflectă Percy Stuart, „în sfârşit voi privi şi eu în faţă pe acest ciudat duce. Sper să mă pot înţelege cu el!”

După câteva clipe, Percy Stuart fu eliberat din sac.

Tânărul american se ridică şi, după ce se obişnui cu lumina puternică din sală, păşi până în faţa bărbatului, pe care servitorii îl numeau duce.

Acesta stătea rezemat de birou, cu braţele încrucişate la piept.

Avea părul cărunt, o mustaţă mică şi albă, iar faţa sa galbenă şi încreţită semăna cu a unei mumii.

Ochii lui însă, mici şi vicleni, străluceau de o ură sălbatecă.

Spre a completa aspectul respingător al acestui om, de altfel foarte elegant îmbrăcat, natura îi mai dăruise şi o cocoaşă pe umărul drept.

Cei doi bărbaţi îşi încrucişară privirile.

Ducele făcu un semn cu mâna sa fină şi împodobită cu inele:

— Lasă-mă singur cu el, Lebell, însă să stai în apropiere, ca să poţi intră imediat ce te chem!

— Fiţi precaut, domnule, răspunse cameristul costumat ca turc, mi se pare că omul acesta are un revolver!

— Nu va cuteza să ridice arma asupra ducelui de Montpensier! spuse cocoşatul, plin de orgoliu. Astfel de ticăloşi sunt totdeauna laşi.

Ei, Jacques Dufour, iată că ne vedem din nou. Dracu’ ştie cum ai putut să evadezi din închisoarea ta!

— Te înşeli duce, răspunse Percy Stuart, scoţându-şi cu o mişcare repede barba falsă. Nu sunt acela pe care-l cauţi.

În orice caz, e extrem de interesant să descopăr că ducele de Montpensier, care aparţine uneia din cele mai nobile familii, se crede mai presus de legile ţării, îndrăznind să comită crime.

Căci, fără îndoială, te-ai făcut vinovat de un grav delict, duce, punând pe bandiţii d-tale să mă răpească şi să mă aducă aici!

Ducele cocoşat făcu o săritură înapoi şi scoase un ţipăt răguşit, privind apoi pe Percy Stuart, cu ochii mari şi plini de spaimă.

— O greşeală, Lebell, o mare greşeală! strigă el cameristului, care se retrăsese numai până la uşa salonului. Mi-ai adus o altă persoană. Ha, ha, ştiam eu că nu poate fi celălalt, căci prea e bine supravegheat.

Apoi, ducele de Montpensier paşi spre Percy Stuart, spunându-i cavalereşte:

— Domnul meu, îţi ofer orice satisfacţie vei crede de cuviinţă. Din cauza unei erori grosolane, ţi-am răpit libertatea şi mărturisesc sincer, că singur eu port vina.

Te pot despăgubi cu o sumă de bani pentru această neplăcere, sau sunt gata să fac pentru d-ta orice serviciu, care ţi-ar putea fi de folos! Sau…

Percy Stuart zâmbi ironic, lipindu-şi din nou barba falsă şi răspunzând cu o mândrie, care uimi pe duce:

— Greşeşti din nou, duce de Montpensier, dacă îţi închipui că am nevoie de ajutorul sau protecţia d-tale. Mai degrabă d-ta ai să ai nevoie de mine, căci Percy Stuart poate face multe!

Şi fără să mai dea atenţie ducelui de Montpensier, care de uimire nu putea îngâna niciun cuvânt, tânărul american păşi cu capul sus ridicat pe lângă bătrânul camerist, care se aplecă instinctiv înaintea lui, fără a îndrăzni să-şi ridice privirea.

Percy Stuart părăsi salonul, coborând repede scările acoperite cu covoare şi ajungând într-o curte întunecoasă.

Tocmai căuta o ieşire, când se simţi apucat de mâna dreaptă şi auzi o voce de femeie, care îi şopti:

— Urmaţi-mă, domnule. Ducesa de Montpensier vrea să vă vorbească şi vă aşteaptă în budoarul ei!

Ducesa de Montpensier? Percy fu foarte surprins. Să fie oare drăgălaşa spălătoreasă din Saint Antoine?

Se lăsă condus pe o scară secretă.

Trecu apoi prin mai multe camere, luxos mobilate. Camerista care-l conducea, deschise în sfârşit o uşă şi îl împinse într-o cameră feeric luminată.

În mijlocul acestui budoar, de o eleganţă strălucitoare, se găsea răpitoarea femeie care sărutase cu atâta patimă pe Percy Stuart în localul „Pasărea Verde”. Îmbrăcată într-o admirabilă toaletă de seară, părea şi mai încântătoare.

IV
DOAMNA CU ALUNIŢA PE UMĂR

— Jacques, iubitul meu Jacques! spuse tânăra şi frumoasa femeie, alergând cu braţele deschise spre Percy Stuart.

Tânărul american nu mai ţinea însă să fie confundat cu un altul. De aceea, îşi smulse din nou barba falsă şi spuse:

— Aţi greşit, doamnă. Nu sunt cel pe care-l căutaţi. Poate că nenorocitul acela nici nu mai e printre cei vii. Aveţi însă încredere în mine, căci aş putea să vă salvez şi să vă răzbun!

Ducesa scoase un ţipăt uşor şi se prăbuşi. Percy Stuart o văzu întinsă pe covor.

„Am procedat prea brusc!” regretă Percy Stuart. „Ar fi trebuit să-i spun aceasta cu mai multă precauţie. Surpriza a fost prea puternică”.

— Deşteptaţi-vă, ducesă! Deşteptaţi-vă! Dumnezeule, abia mai respiră!

Cu mâinile tremurânde, Percy Stuart deschise la gât rochia ducesei. Când voi însă să-i stropească faţa şi gâtul cu apă, spre a o readuce la simţiri, tânărul tresări. Se aplecă şi rămase înmărmurit lângă frumoasa femeie, privindu-i cu atenţie umărul stâng. Observă clar o aluniţă roză pe pielea albă a umărului.

„Aluniţă ca o fragă… Ea are pe umăr aluniţa!” murmură tânărul american, ca scos din minţi. Dar îşi învinse repede zăpăceala, jubilând:

„Ea este! Ea e «enigma din Paris», femeia a cărei frumuseţe a inspirat o operă nemuritoare!”

Percy Stuart observă deodată că frumoasa ducesă începe să-şi revină în simţiri.

O ridică de jos şi o aşeză încet pe un scaun, luând apoi loc în faţa ei.

După ce ducesa deschise ochii şi îşi trecu mâna ei albă peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi concentreze gândurile, Percy Stuart îi spuse blând:

— Aţi vrut să-mi povestiţi ceva, ducesă? Probabil micul dv. roman cu pictorul tabloului care a stârnit atâta senzaţie la Paris!

Aveţi încredere în mine, doamnă; spuneţi-mi tot ce s-a întâmplat, căci vă stă în faţa un om cu intenţiile cele mai bune şi care nu doreşte altceva decât să vă ajute în lupta pe care o duceţi pentru

iubirea dv.! Spre a vă dovedi că sunt sincer, vă spun numele meu: mă numesc Percy Stuart. Şi am venit din New York la Paris, ca să descopăr pe misteriosul pictor, căruia i se datorează acel admirabil tablou!

Percy Stuart văzu cum ochii ducesei se umplură de lacrimi. Vocea ei tremura, când răspunse:

— Pictorul? Da, domnul meu, l-am iubit cu o dragoste până la sacrificiu. Dar mi-e frică că nu-l voi mai revedea. Vă voi povesti ce s-a întâmplat, căci o voce lăuntrică îmi spune să am toată încrederea în dv!

— Aveţi în faţa dv., doamnă, un om de onoare! spuse Percy Stuart.

— M-am căsătorit cu ducele de Montpensier, deşi nu-l iubeam şi cu toate că era cu treizeci de ani mai în vârstă decât mine. Dar ştiţi prea bine cum se întâmplă: inimii nu i se dau drepturile. Averea, situaţia şi rangul, acestea decid. Aşa am devenit ducesa de Montpensier.

Nu-l puteam uita însă pe acel pe care-l cunoşteam înaintea căsătoriei. Era talentatul pictor Jacques Dufour, care-mi dăduse lecţii de pictură. Eu îl iubeam, iar el era la picioarele mele.

Într-o bună zi ne-am hotărât să ne întâlnim la un castel al meu de la mare, în apropiere de Boulogne. Acolo, Dufour ţinea să-mi facă tabloul. Mă rugase mult şi stăruitor să-i pozez, dar îl refuzasem mereu, căci voiam să rămân o soţie credincioasă.

Dar tirania si constrângerile ducelui mă revoltaseră. Am rupt toate lanţurile prejudecăţilor si am devenit amanta lui Jacques, în singuraticul castel de la mare, lângă Boulogne!

— Ducesă, răspunse Percy Stuart, acum, când cunosc pe ducele de Montpensier, nu pot să te mai condamn!

— În condiţiunile acestea, Jacques a creat frumosul tablou, care mai târziu a entuziasmat întreg Parisul. Tare mi-e frică însă că bietul Jacques a plătit cu viaţa sa această minunată operă, care e prima şi ultima ieşită din penelul său. Când tabloul fu terminat, Jacques nu putu rezista ispitei de a-l arăta lumii. Cum însă ne temeam că vom fi descoperiţi la prezentarea acestui tablou, ne-am decis să-l trimitem expoziţiei pe cale anonimă.

Tabloul a fost expediat, iar în ziua deschiderii expoziţiei a cucerit admiraţia unanimă.

După aceasta, Jacques Dufour a rămas la castel, căci eu îi promisesem să mă reîntorc, imediat ce va fi posibil. Peste trei zile

am părăsit Parisul, dar când am ajuns la castel, Jacques dispăruse.

Servitorul meu, bătrân şi surdo-mut, pe care-l lăsasem la castel, nu putu să-mi explice nimic. Îi era imposibil să-mi povestească ce se întâmplase lui Jacques.

Cu ochii înlăcrimaţi şi frângându-mi mâinile de durere, am scotocit prin toate camerele castelului, spre a găsi vreo scrisoare lăsată de Jacques. A fost însă zadarnic. De atunci, au trecut multe luni. N-am mai auzit nimic de el.

Am cutreierat localurile nocturne din Paris, cu speranţa că voi reuşi să-l întâlnesc. Am fost mai ales prin localurile din Montmartre, pe care obişnuia să le viziteze atunci când îi mergea bine. Nu l-am putut găsi însă nicăieri. Astă seară, crezusem că l-am descoperit. Văzându-vă, marea asemănare a dv. cu Jacques m-a dus în eroare.

Acum, îmi dau seamă că această confuzie se datorează numai deghizării dv.

— Ducesă, spuse Percy Stuart, cred că n-avem timp de pierdut. Trebuie să procedăm repede, spre a afla misterul dispariţiei nenorocitului Jacques Dufour. Mi-e frică însă că vom ajunge prea târziu, întrucât am bănuiala că s-a comis o mişelie împotriva lui!

— Şi cine să fi făcut asta? întreabă ducesa.

— Soţul dv., ducele de Montpensier. Fiţi sigură, doamnă, că dacă el este acela, dacă bănuiala mea se dovedeşte, nu va scăpa de pedeapsa pe care o merită, căci niciun ticălos, oricât de sus ar fi situat el, nu poate săvârşi fapte infame, fără să fie pedepsit.

Şi acum, vă rog să-mi daţi cheile de la castel sau un ordin către servitorul surdo-mut, ca să pot întreprinde acolo orice cercetări voi crede necesare!

— Vor ajunge câteva rânduri, pe care le scriu imediat! spuse frumoasa ducesă, luând loc la un birou mic şi completând un bileţel. Poftim, domnul meu, şi Dumnezeu să vă ajute. Sunteţi un înger păzitor, trimis de cer în ajutorul meu!

— Nu sunt înger, ci numai un simplu muritor, dar care nu suferă nedreptăţile! răspunse Percy Stuart foarte amabil. Şi acum, daţi-mi voie, ducesă, să vă sărut mâna. De îndată ce voi şti ceva precis, vă voi trimite veşti!

— Oricât de triste ar fi veştile, le prefer nesiguranţei din prezent!

Percy Stuart părăsi buduoarul ducesei şi, condus de cameristă, ajunse în stradă.

A doua zi dimineaţa, Percy Stuart plecă cu acceleratul spre Boulogne. Acolo, închirie un automobil, iar după o oră ajunse în

faţa castelului ducesei de Montpensier.

Servitorul surdo-mut citi biletul ducesei şi se puse apoi la dispoziţia lui Percy Stuart, conducându-l prin toate încăperile luxos mobilate ale castelului.

Percy privi mişcat la interiorul atelierului de pictură, pe care ducesa îl aranjase pentru iubitul ei.

Era cel mai frumos atelier pe care-l văzuse vreodată tânărul american.

Dar nici aici nu putu găsi vreo urmă a nefericitului Jacques Dufour. Întru-un colţ văzu paleta şi culorile, cu care genialul pictor prinsese pe pânză frumuseţea ducesei. Percy Stuart mai găsi o batistă a ducesei şi o mănuşă a lui Dufour. Pictorul rămânea însă dispărut.

Percy Stuart era gata să părăsească atelierul, când făcu o descoperire lugubră. Observă o crăpătură în zid. După ce-o examină cu atenţie, constată că zidul fusese reparat de curând în acel loc. Şi tencuit din nou.

Chemă imediat câţiva ziduri, care lărgiră crăpătura. Percy Stuart rămase înmărmurit de descoperirea făcută…

Cadavrul unui tânăr, se prăbuşi afară…

Nu mai putea fi nicio îndoială că era cadavrul lai Jacques Dufour!

În aceeaşi crăpătură a zidului, Percy Stuart găsi un bileţel, pe care cu o mână tremurândă fuseseră scrise următoarele cuvinte:

„Am fost atacat pe timpul nopţii de nişte bărbaţi mascaţi, care m-au îngropat aici de viu.

Asasinul meu e ducele de Montpensier, pe care l-am recunoscut printre mascaţi. Frumoasă ducesă, iubita sufletului meu, nu te voi mai revedea niciodată.

Jacques Dufour.”

Percy Stuart luă măsuri să se aducă un coşciug, în care puse cadavrul nefericitului pictor, transportându-l apoi la Paris.

Ajuns aici, pleacă la castelul ducelui de Montpensier, fiind însoţit de câţiva hamali, care transportară sicriul, ducându-l în faţa ducelui.

— Duce de Montpensier, spuse Percy Stuart, arătând cu mâna spre sicriu. Să deschid capacul acestui sicriu, spre aţi arata victima?

Ducele scoase un urlet înfiorător şi începu apoi să râdă.

Înnebunise!…

În aceeaşi zi fu transportat într-o casă de nebuni, unde muri după scurt timp.

Ducesa de Montpensier, a cărei frumuseţe cucerise întreg Parisul, intră într-o mănăstire.

Percy Stuart soluţionase cea de a treia problemă, putând astfel să telegrafieze lui Mister William Spencer, preşedintele Excentric-Clubului:

„Frumosul model al tabloului, supranumit «Enigma din Paris» a fost ducesa de Montpensier; iar autorul acestei operei de artă a fost Jacques Dufour, care nu se mai găseşte astăzi printre cei vii!”

A doua zi, Percy Stuart primi următoarea telegramă din New-York:

A patra problemă:

„Peste 8 zile vor avea loc, în Anglia cursele de cai de la Epson. Toate şansele de câştig le are Morning Star, calul de neînvins al baronetului Mac Hollister, membru în Excentric-Club.

Acest cal a câştigat patruzeci de curse, neputând fi întrecut până în prezent.

Percy Stuart să încerce ca, pe un alt cal, să învingă calul baronetului Mac Hollister, la cursa din Epson.

Excentric-Club.”

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

1. Percy învinge trei şampioni mondiali
2. Patru săptămâni în casa de nebuni
3. Enigma din Paris
4. Iron King, calul-minune
5. Deasupra Niagarei, pe o sârmă
6. Secretul aerului
7. O aventură în cartierul chinezesc
8. O răpire îndrăzneaţă
9. La întrecere cu expresul de Nizza
10. Ruleta »curăţată«
11. O noapte în Whitechapel
12. Ziua de groaza din mina „Victoria"

EDITURA „TEMPO"